

царштинѣ-тъ на годинѣ по єдинѣ мѣрѣ пшеницѣ, по єдинѣ мѣрѣ просо, и по єдно ведро вино. Нѣ заштото было мѣчно да ряди самѣ всечко-то си царство, той былѣ принуденѣ да раздава градове-ты си и области-ты си на голѣмци-ты, които владѣли токо-рѣчи независимо. Тии вдигали на войнѣ своиѣ си войскѣ, и чѣсто ся-бинали по волю-тъ си, тѣ воювали съ византийци-ты, тѣ влизали въ сношение съ тѣхъ и имѣ ся-прѣдавали.

Наистинѣ, страшна была сила-та на царѣ Самуила; нѣ сила дива и неурядна. Много брьзо ся-нагласило подѣ рѣкѣ-тъ му голѣмо Българско царство; нѣ Българе-ти въ тѣхъ голѣмѣхъ земѣхъ, сир. въ Македониѣ и Албаниѣ, въ Тессалиѣ, въ Старѣ-планинѣ, при Дунава и Черно море, не могли за малко годинѣ да ся срастѣтъ въ єдинѣ народѣ и да ся-сближѣтъ по народенѣ духѣ, та да стоѣтъ заєдно сряшто врага, и да ся-удрѣжѣтъ.

Война-та съ Византиѣ токо-рѣчи никога не ся-прѣкъснувала въ царуване-то Самуилово. Само отѣ 989 до 995, тя ся-ограничила въ малкѣ работѣ на Българе-ты сряшто Солунѣ и Тракийскѣ ты градове. И двама-та царѣ си имали работѣ далечѣ єдинѣ отѣ другѣ: Самуилѣ на западѣ а Василий на истокѣ. Нѣ въ 995 год. царѣ Самуилѣ пакѣ отишълѣ възѣ Солунѣ. Той си разрядилѣ войскѣ-тъ наоколо и пратилѣ малко войскѣ подѣ самѣй градѣ. Солунскѣй войвода Григорий Таронитѣ пратилѣ сына си Ашота да прѣгляда силѣ-тъ и движеніе-то на неприятеля, и слѣдѣ него излѣзълѣ и той самѣ на боѣ. Ашотѣ подгонилѣ прѣдны-ты рядове на българскѣ-тъ войскѣ, нѣ българе-ти го обыколили. Григорий ся-спустяжълѣ